

ми сѣика-та ѱ. Проляхъ слезы, като гледахъ лице по злополучво отъ мене, и, Увы! рекохъ въ стбѣ си, азъ самъ связанъ съ безчестіе-то, а она съ узы на слава-та. Азъ по крайнѣй мѣрѣ живѣемъ благополученъ въ глубочина-та, а ты всегда устрашена на бездны-те устны. За плашувашся чи ще си грабнишь нѣкогда отъ иста-та орисница, коя-то отне тебѣ майка ти. Единъ само животъ си получила а двѣ смерти треба да умришь. Ако собствена-та твоя смерть не тя занесе въ гроба жива, смерть-та на мужа ти ще тя стнесе. Азъ плачахъ, и она плачаше ведно. Очи-те ни потопени въ слезы по-срѣщнаха ся и ся споразумяха, като очы на злополучны. И она като си обрати лице-то осукася въ покрывало-то си, и си отиде; а азъ въ слѣдующа-та ноцъ отидохъ пакъ на исто-то мѣсто. Той путь бѣ положила по вече храна вер-ху гроба на майка си, като разумѣ че имахъ отъ нея потреба; и понеже Врахмане-те полагають многожды отравя въ свои-те надгробны ястїя; за да не ги ядатъ Шарїн-те, она за да мя сохрани отъ всяко сомнѣнїе, бѣ донесла само овоцїя. Таковъ знакъ на челоувѣколюбїе, по-буди мя на признателность, и за да покажа ко-